

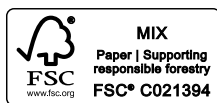
ISABEL NYLUND

Rovdjur

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING

Love hack, 2023

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080869-3
COPYRIGHT © Isabel Nylund, 2026
OMSLAG Beatrice Bohman
FÖRSTA TRYCKNINGEN
TRYCK ScandBook, EU 2026

2024

Det var timmarna efter att lugnet sänkt sig, den sista natten som jag jobbade på äldreboendet. Jag satt som vanligt lutad över mina studier i personalköket när telefonen vibrerade på bordet. Karims uppjagade röst bröt tystnaden.

»Har du hört något från Nina?»

Jag blinkade mot datorns vita ruta, gnuggade dimman ur ögonen och kollade snabbt i telefonen om det var något jag hade missat. »Nej«, sa jag och reste mig. »Borde jag det? Har ni bråkat?»

Jag fyllde en kastrull med vatten och vred på spisplattan. Karim knarrade i andra änden av luren, som om han försökte bestämma sig för huruvida han skulle berätta eller inte. Till slut sa han bara: »Jag vet inte var hon är.«

Han förklarade att Nina hade fått pengar för att gå på bio med sin kompis Debbi. Filmen började vid nio, lite sent, visst, men det var helg och de gick ju ändå i högstadiet nu.

»Jaha?»

»Hon skulle ringa direkt när filmen var slut så att jag kunde komma och hämta dem. Men filmen slutade för en timme sen och ingen av dem går att nå.«

»En timme är ju inte så mycket, de har väl satt mobilen på stör ej. Filmen kanske började senare...« Karim bet av mitt i meningen. »Jag vet«, sa han, »men så kollade jag hitta min Iphone.« Han tystnade en sekund innan han fortsatte. »Och de verkar inte ens ha varit på bio, utan ute i Haninge någonstans.«

Jag svalde.

» Haninge? «

Mikrons digitala ur visade tio över tolv – ett illavarslande klockslag. Oron satte mig i rörelse. I korridoren blänkte linoleumgolvet matt under den dimrade belysningen. När jag passerade uppehållsrummet såg jag Carina, arbetskläderna fluorescerande blå i skenet från tv:n.

» Så hon har ljugit? «

» Mm «, hummade Karim, » men kartan har inte uppdaterats på två timmar. Och jag ville inte åka hemifrån ifall hon skulle dyka upp, men jag kan ju inte sitta här och vänta hur länge som helst. Jag menar . . . om något har hänt. « Han ville egentligen inte säga det där sista och jag kunde urskilja behovet av tröst i hans röst.

» Inget har hänt «, sa jag, » men åk dit. «

» Ja, eller hur? «

» Ring mig när du är där. «

Jag blev stående en stund i korridoren, kände tofflorna skava mot fottryggarna. Uppsatsen jag nyss suttit och skrivit på snurrade i huvudet tillsammans med de nyfödda katastroftankarna. Jag försökte andas lugnt. Det *var* säkert ingen fara, hon hade bara glömt bort tiden och var på väg hem nu, kartan visade nog fel. Ett plötsligt olycksbådande skrammel från köket fick mig att rycka till – kastrullen jag satt på spisen!

I köket stod en vålnad i nattsärk och stirrade på det kokande vattnet. När vålnaden vände sig om såg jag att det var Marja-Liisa som bodde i rum sex. Hon såg sig förvirrat omkring.

» Var är bären vi plockat på lotten? Är det pojken som har ätit upp dem igen? «

» Jag vet inte, Marja-Liisa. « Jag hällde ut vattnet i vasken så att ånga slog upp från stålet.

Jag hade lärt mig att inte argumentera med de boendes flyktiga sanningar, lade istället handen på hennes spröda arm. » Vi får fråga honom sen, han sover nog nu. «

Marja-Liisas blick flackade förvirrat när hon lät sig ledas ut i korridoren.

De boende hade delvis egna möbler på sina rum. I Marja-Liisas fanns en säng, en fåtölj, och en gammal byrå med en spetsduk och en kristallskål ovanpå. Genom rummets enda fönster syntes slänten utanför och parkeringen där frosten glimmade på bilarnas tak. En bild av Nina blinkade till inom mig, som ett ljudlöst larm. Jag tog Marja-Liisas hand, sa: » Titta, det är vinter där ute. Buskarna har gått i vila. De där bären ligger nog redan i frysen. « Det hjälpte att ge tröst, som att det tillfälligt också lindrade min egen oro. Jag lyfte på täcket. Marja-Liisas kropp var lätt i mina armar när jag hjälpte henne i säng.

Från byrån tog jag det album hon så ofta bar runt på som en snuttefilt. Det var ett sådant billigt i plast som man kunde köpa i fotobutiker på 90-talet. Jag hade sett att det innehöll bilder på blommor tagna med skarp blix, olika urklipp – mest recept och sedan länge utgångna rabattkuponger – och ett äldre svartvitt foto på en man i soldatuniform framför en timmerstuga. Jag gav henne albumet. Genast började hon dra med sina långa, räfflade naglar över plasten.

» Han är busig han «, sa Marja-Liisa med en salig glans i blicken.

» Mm. «

Hon såg rakt på mig. Ögonen buktade ut lite och irisen var genomskinligt blå.

» Kommer Leif-Hilding snart? «

Jag log reflexmässigt mot henne, reagerade inte omedelbart, men kände plötsligt leendet strama i ansiktet. Greppet hårdnade om lakanet jag var i färd med att lägga över henne.

» Vad sa du? « viskade jag.

Men nu var hennes ögon slutna och fingrarna hade stillnat. Jag sökte i Marja-Liisas fårade ansikte efter ledtrådar – fanns där några likheter? – när mobilen vibrerade ilsket i fickan.

» Hallå, Karim? « Strupen kändes med ens torr och hopsnörd. Jag stängde dörren bakom mig.

» Jag är här nu, vid någon idrottsplats. « Han lät sammanbiten. Genom luren hördes tickandet från blinkers, knastret av grus under däck.

Mörkret utanför boendet hade förvandlat fönstret i personalköket till en perfekt spegel. I den tycktes adventsljusstaken med sitt duplicerade ljus sväva mitt i rummet. Och där, mitt bland alla ljuspunkter, reflekterades ett ansikte som jag för ett ögonblick trodde var min mammas. Hastigt vände jag mig bort från spegelbilden.

» Hallå, hur går det? «

Motorn tystnade, jag uppfattade hur Karim öppnade bildörren. » Ja här är det ju helt dött. « Han andades med huttrande andetag i kylan. » Eller vänta «, sa han, » det står ett gäng i andra änden av planen. Jag går dit. «

» Var försiktig. Jag väntar kvar i luren. «

Det brusade i huvudet. Tonårsröster började läcka in och komma närmare. Ninas lögn. Namnet. En enkel mening ekade genom tiden. *Det är morsan som kokat med vinbär från lotten.*

DEL I
FLOCKEN

Det börjar med ett lockrop. De ylar rätt ut till varandra: Hallå Jacqueline, hallå ge mig den, men skärp dig din jävla horunge. Viftande cigaretter och en tandställning som blixtrar mellan tunna läppar. Fyra identiska jackor i skinn. Ursäkta, ursäkta du skulle inte kunna köpa ut åt oss. En kvalmig doft av grilad kyckling, var kommer den ifrån? Min mammas ryggsäck. Hon går med blicken rakt fram, mumlar *verkligen inte* mellan tänderna. De bryr sig inte om att viska.

Ursäkta, nä ... Men skit it då.

Men vad tror du, hon är en mamma.

Men gud men oj jag såg inte att hon var med ett barn.

Ett barn. Var det mig de menade? Helt ofrivilligt söker sig blicken åt deras håll, fyra ögonpar skannar min kropp. Den genomskinliga påsen med filpaketet skaver i min hand. Jag gör allt för att utstråla *jag bryr mig inte*.

Sommaren har stöpt om dem men jag känner igen dem ändå. De går i skolan på andra sidan ängen. Carro. Ana, tror jag. Jacqueline är hon med långt hår som rör sig mjukt över skinnkavajen, ryktet om hennes rumpa har spridit sig som en löpeld över orten. Hon krokas fast sina ögon i mina och jag kan inte vika undan. Det finns en antydning till ett leende där. Innan de automatiska entrédörrarna går igen mellan oss formar hon munnen till ett o, skjuter ut en perfekt rökring. Jag känner något. Ett hån, ett rop, ett kall. En löftesrik smärta

som påminner om längtan. Samma känsla som när knölnarna ömmar i bröstet.

Några dagar efter att Jacqueline har tittat på mig ringer jag till rektorn på skolan på andra sidan ängen. Vår nya trådlösa telefon stinker av varm plast. När han svarar presenterar jag mig och säger: Det är så stökigt på min skola, jag längtar efter arbetsro. Vill byta. Rektorn svarar att det kan bli svårt så tätt inpå den nya terminen. Jag tystnar, stirrar på mammas sirliga telefonklotter i kalendern: en ö en palm, en ö en palm. Tänker på skinnjackorna och rökringen. Rektorn andas otåligt på andra sidan luren. Snälla, klämmer jag ur mig. Jag har hört så mycket gott om din skola, det skulle vara en dröm att få börja där.

Rektorn skrattar mjukt, har väl aldrig hört någon nämna dröm och skola i samma mening. Vad kul, säger han. Ja, det var verkligen kul att höra. Hördu, jag ska titta här. Kanske att det är en elev som ska sluta, att det finns plats i en av klasserna ändå.

Genom luren hör jag knattret från ett tangentbord.

Välkommen, säger han till slut. Ja, välkommen då. Vi börjar på tisdag.

Full av förväntan lägger jag min benvita klarinett på hyllan och säger upp min plats i orkestern. Jag vet att jag måste göra rum för det som ska komma, att det gamla måste bort. Ungefär som tandläkaren sagt om hörntänderna i min mun. Han pekade på röntgenplåtarna och sa: Titta, det där är mjölk-tändernas rötter. De har snirklat sig runt dina permanenta tänder, vi måste bända ut dem så att de nya kan tränga fram. Min mamma skrattade och sa: Jag tror faktiskt att hennes pappa har sina kvar.

Vad jag tar med mig till den nya skolan vet jag inte. Kanske ingenting.

I den gamla skolan rann loskor nerför klassrummens våffel-tapeter, toalettspeglar stals och ersattes aldrig med nya. Lärarna dök upp i augusti, fulla av energi och tillförsikt sa de saker som: Nu ska det bli ordning på torpet. Men det slutade alltid med att de antingen grät uppgivet mitt under lektionen eller försvann utan ett ljud innan terminen var slut.

I den nya skolan är det tyst i korridorerna. Färgerna går i aprikos och mintgrönt, golven är av plast med färgstänk som ska imitera terrazzo. En gigantisk palm kröner ljusgården vid entrén. I biblioteket råder läsro.

Jag får börja i A-klassen. Där sluter mina nya klasskamrater Ida och Johanna upp kring mig som barmhärtiga samariter. Vill du sitta med oss i matsalen idag? Vi kan visa dig gymnasalen, hur var det på din gamla skola? Var har du köpt dina skor?

I klassrummet tystnar samariternas frågor. Därifrån kan jag ostört titta ut över den väldiga ängen, över gräset som är svett efter en lång het sommar. Intill ängen löper en dammande grusväg förbi en träddunge. Man skulle kunna tro att det bara är löven som rör sig. Men jag skymtar skinnjackorna. Jag ser röksignalerna.

Efter den sista lektionen följer jag grusvägen bort till dungen. Där mellan träden finns en stor skrovlig sten. Runt stenen ligger utströdda fimpar. Jag vill böja mig ner och plocka upp en, men så ilar det till i ryggraden, som att jag är betraktad. Jag kisar tillbaka mot skolan och plåttaket som dallrar under eftermiddagssolen, mot vägen, bort över fotbollsplanen. Men ingen är där. Bara den ljumma vinden som drar över ängen.